

[Fogh Rasmussen]

og husmandsforeningerne, som hidtil har siddet i det gamle erhvervsvejledningsråd, og da vi jo også efter vores opfattelse må vælge én repræsentant for området, mener vi altså, at det er rimeligt, at det er landbo- og husmandsforeninger, der sidder dér.

Af hensyn til systematikken og logikken i sammensætningen af rådet må vi stemme imod det ændringsforslag nr. 4, som er stillet af det konservative folkeparti om dobbeltrepræsentation. Af samme årsag kan vi heller ikke støtte det ændringsforslag, som SF og det konservative folkeparti har stillet om, at Dansk Kvindesamfund indsættes sideordnet med Danske Kvinders Nationalråd.

Jeg vil afslutningsvis bemærke, at mulighederne for en mere varieret sammensætning af uddannelses- og erhvervsvejledningsrådet end den, der kommer til udtryk i listen her, jo ikke er udtomt i og med, at undervisningsministeren får en bemyndigelse til at udpege 4 medlemmer. Dér kan man jo tilgodese en række af de ønsker, der måtte være.

Arbejdsministeren (Svend Auken):

Hr. Fogh Rasmussen spurgte, om jeg vil benytte bemyndigelsen i loven til at udnævne flere medlemmer end dem, der er angivet i erhvervsvejledningsrådet. Jeg vil gerne – enten til oplysning eller til beroligelse for hr. Fogh Rasmussen – sige, at når der bliver udvalgsarbejde, som jeg har forstået der bliver mellem anden og tredje behandling, agter jeg til udvalget at stille et ændringsforslag, der opfylder det ønske, jeg allerede skriftligt har givet udtryk for i forhold til udvalget, om at sikre ungdommen en særlig repræsentant. Jeg anførte, at jeg efter overvejelse var kommet til det resultat, at Dansk Ungdoms Fællesråd måtte være den mest repræsentative ungdomsorganisation i forhold til dette.

Til sidst skal jeg kun sige til hr. Kurt Hansen, som ville have, at man skulle kæmpe for at få A-kasserne tilbage til fagbevægelsen, at dér er de altså stadig væk, og vi vil gøre, hvad vi kan, for at fastholde dem dér.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Ændringsforslag nr. 1

forkastedes, idet 47 stemte for, 72 imod; 4 stemte hverken for eller imod.

749 Ft

Ændringsforslag nr. 2

forkastedes, idet 49 stemte for, 75 imod; 4 stemte hverken for eller imod.

§§ 1–11

vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 3 om indsættelse af en ny paragraf efter § 11

vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling

vedtoges uden afstemning.

Den fg. formand (Brøndsted):

Lovforslaget går herefter til fornyet behandling i udvalget.

Den næste sag på dagsordenen var:

9) Anden behandling af:

Forslag til lov om ændring af lov om arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring m. v. (Landsarbejdsnævnets og arbejdsmarkedsnævnenes sammensætning, pristalsregulering af dagpenge og efterløn m. v.).

(Lovforslag nr. L 217. Fremsat 30/4 81. Første behandling 5/5 81. Betænkning 22/5 81).

Der var stillet 7 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Forhandling

Enggaard (V):

Som debatten her i dag er blevet struktureret – eller burde have været struktureret – er vi altså nu kommet til behandlingen af det andet forslag i rækken af arbejdsmarkedsinitiativer fra regeringens side, lovforslag nr. L 217.

Jeg skal kort sige, at det centrale i denne sag, som jo hænger både funktionelt og poli-

[Enggaard]

tisk sammen med den, vi netop har behandlet, er vel den deklaration fra forligspartierne, som af en eller anden grund er blevet indføjet i betænkningen fra udvalget. Her gør regeringen rede for, at den har til hensigt at forenkle opkrævningen af en række arbejdsgiverbidrag. Den hensigt er jo klart positiv og en sag, som venstre har vist initiativ til at få lost ved, at der allerede i folketinget er fremsat forslag med samme hensigt.

Jeg skal ikke tage endelig stilling til det, som forligspartierne er nået frem til. Det vil vi møde igen, når vi kommer frem til efteråret, i forbindelse med konkrete lovforslag fra regeringens side. Men jeg vil gerne udtrykke min frygt for, at man med den gode hensigt om en forenkling samtidig er kommet for skade at ramme en række – navnlig mindre – selvstændige erhvervsdrivende, der tidligere har været fritaget for at betale til forskellige ordninger, eller som har haft andre fordele. Jeg tror, at når regnestykket her gores op, vil det vise sig, at der er sket en forskydning af byrderne på en sådan måde, at ikke mindst en række af de mindre, selvstændige erhvervsdrivende, som man foregiver gerne at ville hjælpe, er blevet ramt.

Det ser vi på igen, når vi når frem i efterårs månederne; så kan vi gøre det mere nøjagtigt op. Men jeg har, fordi forligspartierne har ønsket at deklarere deres hensigt i betænkningen til dette lovforslag, ønsket at give udtryk for som en foreløbig opfattelse, at jeg tror, det er arbejdsministeren og socialdemokratiet, som har trukket det lange strå i det spil.

Grethe Fenger Møller (KF):

For så vidt angår de stillede ændringsforslag skal jeg oplyse, at vi kan stemme for de af arbejdsministeren stillede ændringsforslag, mens vi vil stemme imod de ændringsforslag, der er stillet af enten VS eller VS og SF i fællesskab.

For så vidt angår de bemærkninger, som et flertal, altså forligspartierne, er kommet med til betænkningen, vil vi også forbeholdes os vores stilling. Man har jo oplyst, at man vil fremsætte lovforslag om denne forenkling i næste folketingssamling, og vi finder det mest korrekt for os at redegøre for vores standpunkt hertil, når lovforslagene

foreligger. Vi må jo blot tage ad notam, hvad forligspartierne nu er blevet enige om.

Nymann (FP):

Fremskridtspartiet siger ja til de to første ændringsforslag og nej til resten.

Lilli Gyldenkilde (SF):

Jeg skal også kort omtale, hvilke af ændringsforslagene vi vil stemme for, og hvilke vi vil stemme imod.

Vi vil stemme imod venstresocialisternes første ændringsforslag, fordi det går jo på at trække arbejdsmarkedsnævnene ud af denne sammenhæng. Da vi mener, at arbejdsmarkedsnævnene ikke er så fæle, som VS mener, stemmer vi altså imod, at de skal trækkes ud.

Vi kan stemme for ændringsforslaget om, at Københavns amtsråd og Frederiksberg kommunalbestyrelse bliver bedre repræsenteret, og vi kan stemme for det ændringsforslag, som VS har stillet, der angår efterlønnen, men må stemme imod arbejdsministerens ændringsforslag, som jo hænger sammen med jobtilbudsordningen.

Jeg må sige om loven som helhed, at den i lighed med mange andre love, der kommer fra arbejdsministeren, indeholder noget, som vi er enige i og kan stemme for, men desværre også indeholder noget, som vi ikke er enige i, bl. a. at fremrykningen af jobtilbudsordningen har fået følger for lovgivningen.

Vi kan stemme for landsarbejdsnævnene og arbejdsmarkedsnævnenes sammensætning. Vi kan stemme for en pristalsregulering af dagpenge og efterløn, men må kigge lidt nærmere på, hvor vi ender, fordi den nævnte ting er med. Vi har godt nok stillet ændringsforslag om, at det skal gå ud. Nu får vi se efter andenbehandlingen.

Tyroll (VS):

Som vi allerede sagde ved førstebehandlingen, har vi ikke den samme store glæde og tilfredshed med det organ, der hedder arbejdsmarkedsnævnet, som SF åbenbart har. Jeg mener, at der er lagt op til justeringer i sammensætningen, som skal bidrage til, at arbejdsmarkedsnævnene kan administrere jobkabelsordningen. Her giver man altså arbejdsgiverne en væsentlig indflydelse på aktiviteterne, ligesom der på en lang række andre områder for næsten alt, hvad der skal

[Tyroll]

rore sig på arbejdsmarkedet, bliver tillagt arbejdsmarkedsnævnene en større kompetence. Jeg synes nok, man går lige lovlig vidt, når man kan konstatere, at der i det lovforslag om jobskabelse, som ikke bliver færdigt i denne samling, ligefrem bestemmes, at hvis kommunerne vil sætte nogle aktiviteter i gang, skal de bede om tilladelse hos arbejdsmarkedsnævnet, hvor arbejdsgiverne har mulighed for i stort omfang at blokere dem.

Desuden har det været fremme, at spørgsmålet om, hvad der skal opfattes som et rimeligt jobtilbud, ligeledes er noget, der skal afgøres her, ligesom det i det næste lovforslag, der kommer til behandling, vedrørende spørgsmålet om at skaffe praktikpladser og EFG-pladser, er noget, som arbejdsmarkedsnævnene skal have kontrol over. Hele denne opbygning af trepartsorganer på det lokale arbejdsmarked, som man tillægger en større og større betydning, er vi fuldstændig modstandere af. Vi mener simpelt hen, at det er en fejlagtig disposition at binde de faglige organisationer og at tage et sådant hensyn til arbejdsgivernes interesser, som der er tale om her. Jeg har også set, at der har været andre, også i den socialdemokratiske gruppe og i socialdemokratiske kredse, der har været modstandere af i den grad at lægge tingene over i arbejdsmarkedsnævnene. Men det skal jeg altså ikke gå så meget ind i, for det har vi uddybet i vores betænkningsbidrag.

Vi har selv stillet ændringsforslag vedrørende efterlønsproblemer, og her vil jeg da godt sige, at VS hele tiden har været modstander af den udformning, som efterlønsordningen har fået. Vi undlod at stemme ved tredjebehandlingen, simpelt hen fordi man havde stemt vores ændringsforslag til forbedring af ordningen ned. Vi har senere forsøgt at få gennemført forbedringer ved forskellige lejligheder, og vi har direkte fremsat lovforslag herom. Vi synes jo efterhånden, at socialdemokratiet skulle ændre deres holdning til vores forslag om ændringer, således at man efterhånden kan få dem gennemført. Det er tydeligt, at de vilkår, som efterlønsmodtagerne har på de sidste trin, på det allersidste trin af nedtrapningen af efterlønnen er så dårlige, at der nødvendigvis må ske forbedringer. Nogle grupper af efterlønsmodtagere er så ringe stillet, at deres økonomiske vilkår er ringere end dem, der kommer fortidspensionister og pensionister til del. Det erken-

des, at de økonomiske vilkår er så ringe, at man i arbejdsløshedskasserne direkte opfordrer medlemmer til at undlade at gå på efterløn, til de er fyldt 62 år, simpelt hen for at undgå det sidste trin med den laveste ydelse på efterlønnen.

Jeg synes, at det er tiltrængt, at der kommer nogle kommentarer fra arbejdsministeren. Vi havde indleveret nogle spørgsmål for udvalgsbehandlingen af dette lovforslag og fik dem flyttet over som udvalgsspørgsmål. Der havde været rig lejlighed til tidligere at besvare spørgsmålene, og den besvarelse, vi nu har fået under udvalgsbehandlingen, er meget lemfældig og meget lidt uddybende. Jeg synes nok, at arbejdsministeren kunne gå lidt mere ind i at kommentere efterlønsmodtagernes problemer.

Jeg har set, at et enkelt medlem af den socialdemokratiske gruppe også mener, at der ligger nogle ret så væsentlige problemer her, at der er ret så mange efterlønsmodtagere, der er kommet fra arbejdsløhedssituationen over på efterløn, og som derfor er kommet ned på det sidste trin og den laveste ydelse. Jeg har set, at der opereres med nogle tal på 5.000–6.000 mennesker, som kommer i disse alvorlige vanskeligheder, og jeg har set, at fru Winnie Møller er meget indstillet på, at der skal ske noget med disse ting. Derfor kunne det være ret væsentligt at høre, om der ikke snart var ved at være lidt grode i den socialdemokratiske gruppe, og om man kunne stemme for forbedringer og i det hele taget vise en forholden-sig til efterlønsmodtagernes reelle problemer.

Vedrørende de enkelte ændringsforslag skal jeg sige, at vi stemmer mod de ændringsforslag, der drejer sig om og har tilknytning til jobtilbudsordningen. Vi stemmer for at tage alle dele, der vedrører arbejdsmarkedsnævnene, ud af lovforslaget, og så stemmer vi sammen med SF om ændringsforslag nr. 3. Det er vist, hvad jeg skal nå at sige om stemmeforklaringen.

Hans Jørgen Holm (V):

Med risiko for at komme i konflikt med identitetsreglerne skal jeg sige noget om L 217 eller rettere det, der står i betænkningen til L 217, som retteligen ikke har så meget med selve forslaget at gøre. Det er betænkningssudkastet fra socialdemokratiet, det radikale venstre, centrum-demokraterne og kri-

[Hans Jørgen Holm]

steligt folkeparti, altså de 4 forligspartier. I den betænkning omtaler man en ordning om en forenkling af opkrævningen af arbejdsgiverbidragene til en lang række forskellige ordninger. Som hr. Enggaard var inde på, har vi et forslag liggende i tinget, så selve ordningen skal vi da vente med at tage stilling til.

Det, jeg vil omtale, er konsekvenserne af den ændring, som fremgår af de oplysninger, der er givet i betækningsbidraget, sammenholdt med den forligstekst, der er blevet offentliggjort ad anden vej. Heraf fremgår det, at der skulle være en vis parallelitet imellem de udgifter, som man pålægger erhvervslivet, og det, som staten påtager sig ved at blive bidragspligtig til Arbejdsgivernes Elevrefusion. Tilsyneladende har man i regnestykket glemt, at der er en lang række virksomheder, som nu kommer med ind under bidragspligten, nemlig alle de små virksomheder, som kun har én ansat, og som hidtil har været undtaget. Så vidt jeg kan regne, betyder det ekstra 100 mill. kr. oven i de 250 mill. kr., man har regnet med kom ind ved forøgelsen af arbejdsgivernes bidrag ganget med den maksimale dagpengesats.

Dertil har man også – så vidt jeg kan regne – da forslaget skal træde i kraft 1. januar 1982, glemt at indregne de stigninger, der sker i den maksimale dagpengesats fra 1. oktober i år, sådan at den samlede belastning af erhvervslivet bliver på yderligere 400 mill. kr. Det, man modregner, er de offentlige arbejdsgivere, som måske også skal have en vis opjustering for prisforhøjelser på 250 mill. kr., men det er jo ikke en lettelse, som erhvervslivet får. Det er et bidrag, som går til, at de arbejdsgivere – og det var i 1980 27.000 – der får elevrefusion, muligvis får en højere elevrefusion. Jeg ved ikke, om det går til en nedsættelse af arbejdsgivernes bidrag til elevrefusionen, men det kan arbejdsministeren måske oplyse os om; det er det, det drejer sig om.

Jeg vil derfor godt spørge de små forligspartier om, hvorvidt de overhovedet har været opmærksomme på dette forhold. For mig ser det ud, som om disse forslag udgør en økonomisk belastning, som især rammer de små virksomheder. Det er i første række dem, der ikke tidligere har været med i ordningen, men altså også de andre mindre virksomheder, som kommer til at betale for den

første medarbejder. Det er da klart, at denne forøgelse af bidraget vejer meget tungere i en lille virksomhed, end den gør i den store virksomhed med 100 eller 500 ansatte eller for så vidt blot med 25 ansatte. Det drejer sig om noget med i hvert fald 1.000 kr. pr. virksomhed.

Til slut vil jeg blot registrere, at arbejdsministeren fjerner den ordning, som vi var enige om under SV-regeringen, nemlig om at den første ikke skulle være med i indbetalingen, og som jo specielt var en hensyntagen til de små virksomheder.

Erhard Jakobsen (CD):

Jeg vil da gerne over for de venstremedlemmer, som har fremført dette om eventuelle byrder på de mindre erhvervsdrivende, sige tak for, at man på så tidligt et tidspunkt fører det frem. Jeg har ikke selv deltaget i forhandlingerne og ved derfor ikke, hvilke forbehold der er taget over for noget sådant, men generelt ved regeringens forhandlere, at centrum-demokraterne såvel som kristeligt folkeparti og sikkert også det radikale venstre er gået ind i disse forhandlinger med den bestemte baggrund, at specielt de mindre erhvervsdrivende under ingen omstændigheder må få øgede byrder. Derfor er vi glade for, at tingene kommer frem nu, så der er tid til at undersøge det, inden vi til efteråret laver den endelige lovgivning.

Jeg er ganske sikker på, at ingen af forligspartierne – jeg kan heller ikke tænke mig regeringen – har noget som helst ønske om, at vi administrerer den ordning, som vi jo har overtaget. Det er jo ikke os, der først og fremmest har ansvaret for efterlønnen. Vi tager gerne et medansvar, men ansvaret har vi altså ikke, det har vi arvet, bl. a. fra en SV-regering. Det må vi selvfølgelig gøre noget ved, og dér er vi bundet. Men vore forudsætninger – og vi tror også de andre forligspartiets forudsætninger – er klart, at der ikke ad den vej skal lægges en større byrde på de mindre erhvervsdrivende.

Arbejdsministeren (Svend Auken):

Jeg kan ikke bekræfte hr. Hans Jørgen Holms regnestykker, og jeg kan heller ikke bekræfte, at der er baggrund for hr. Hans Jørgen Holms eller for hr. Enggaards frygt for, at der i kraft af denne omlægning sker

[Arbejdsministeren]

en belastning af mindre virksomheder. Efter min opfattelse er der ingen baggrund for denne frygt. For erhvervslivet som helhed har der været tale om en neutral operation, og det er afgørende både for regeringen og for forligspartierne. Der, hvor beløbet går tilbage til erhvervslivet, nemlig over Arbejdsgivernes Elevrefusion, ved enhver, der har kendskab til arbejdsmarkedet, at det først og fremmest er de mindre virksomheder, der nyder godt af de penge.

Jeg synes, det er fantastisk, at man driver agitation på det grundlag, der nu er, uden at have nogen form for belæg for den mistænkeliggørelse, man opstiller, og uden at man kan angive, hvordan det overhovedet er muligt at forenkling af opkrævningen af disse bidrag til mange forskellige arbejdsmarkedsordninger via et EDB-system, uden at man samtidig harmoniserer det beregningsgrundlag, der skal bruges.

Vi har fået at vide fra ATPs EDB-teknikere, at det er fuldstændig urealistisk at lave den forenkling af opkrævningen af bidrag til disse arbejdsmarkedsordninger, medmindre særordningen for den forstansatte falder væk.

Det vil sige, at venstre, der har været det parti i folketinget, som først tog spørgsmålet op om forenkling af indbetaling af bidragene, nu kommer og bebrejder regeringen, at vi sammen med forligspartierne gennemfører forenklingen, og man bebrejder regeringen, at vi gennemfører det på den måde, som er den eneste realistiske måde, tingene kan foregå på.

Så skal jeg sige til hr. Hans Jørgen Holm, at hvis bare venstre havde stået ved alt det, man var enig med os om vedrørende arbejdsmarkedslovgivningen under SV-regeringen, var der meget, der så lysere ud i dag. Det er ikke regeringens politiske ønske at fjerne ordningen med den første lønmodtager, som er fritaget for bidrag. Det er altså den simple tekniske nødvendighed, som ATP har nævnt over for os, og derfor har vi indrettet hele ordningen sådan, at der ikke totalt set bliver en merbelastning for de mindre virksomheder – tværtimod.

Hertil kommer jo, at den administrative forenkling først og fremmest kommer de mindre virksomheder til gode. Jeg tror, hr. Hans Jørgen Holm skulle følge sin partifælle

hr. Enggaards råd om at vente til efteråret, inden han satte lidenskaberne i kog.

Så vil jeg sige til fru Lilli Gyldenkilde, at det minus, fru Lilli Gyldenkilde mente at kunne se i lovforslaget, som jo er af rent reaktionel karakter, er jo en meget, meget lille ting i forhold til, at man sikrer efterlønsmodtagere og ledige inden for Beklædningsarbejdernes Forbund en regulering svarende til, hvad andre på arbejdsmarkedet får, samt den fornuftige ændring, der sker i arbejdsmarkedsnævnene og landsarbejdsnævnet.

Så skal jeg sige til hr. Tyroll, at vi er opmærksom på, at der på grund af den forskellige administration af fortidig folkepension og af efterlønsordningen i hvert fald i nogle situationer kan opstå problemer. Derfor er vi indstillet på – dette har jeg skrevet til Arbejdsløshedskassernes Samvirke – at vi snarest vil vurdere spørgsmålet om, hvordan man kan undgå den utilsigtede vanskelighed, der opstår for efterlønsmodtagere, der ønsker at gå på fortidig folkepension. Det er navnlig det problem, der har været nævnt i offentligheden, og det tror jeg vi kan finde en fornuftig løsning på.

Så vil jeg i øvrigt sige, at det har aldrig været holdt skjult for nogen, jeg tror heller ikke for folketinget, at regeringen har haft den opfattelse, at efterlønsordningen skulle være en frivillig ordning, og at man ikke skulle opfordre folk til at gå af, når de var 60 år, men at det netop var klogt at vente, til man var 62–63 år, for så kom man ikke ud for de problemer af økonomisk art, der kan være belastende, når man er på det tredje trin i efterlønsordningen.

Hans Jørgen Jensen (S):

Jeg synes gerne, jeg vil komme med den lille bemærkning om spørgsmålet om de samlede indbetalinger over ATP, at det jo var mig, der på socialdemokratiets vegne spurgte, om ikke der snarere, hvis man samlede de 4 eller 5 indbetalinger i én indbetaling, ville opstå nogle likviditetsproblemer, end når man havde en 4–5 indbetalinger, der faldt på bestemte tidspunkter. Derfor var det måske en bedre ordning at have det end at samle det sammen i én indbetaling. Man svarede, at man syntes, at det var bedre med denne forenkling, og man ville derfor gå ind for den. Derfor står jeg i hvert fald noget

[Hans Jørgen Jensen]

uforstående over for, at man fører denne debat i dag.

Jeg har netop prøvet på at se tingene fra de små næringsdrivendes side, sådan at vi så på, hvad der tjener dem bedst likviditetsmæssigt og administrationsmæssigt. Jeg forstod, at man ønskede denne administrative ændring, og så sagde vi, all right, denne tanke går vi ind for. Det er altså ikke specielt en tanke, som socialdemokratiet har fremført, men den er altså fremført fra anden side. Derfor er det altså højst mærkværdigt, at hr. Hans Jørgen Holm i dag kan komme med disse betragtninger.

Hans Jørgen Holm (V):

Jeg forstår, at hverken arbejdsministeren eller den socialdemokratiske ordfører tager afstand fra det, der står i betænkningen:

»Alle bidragspligtige arbejdsgivere, såvel private som offentlige, skal herefter betale bidrag for alle lønmodtagere, der er omfattet af ATP-loven.«

For at der ikke skal være nogen tvivl, fortættles der:

»Fritagelsen for at betale bidrag for én lønmodtager i hver virksomhed bortfalder således.«

Jeg forstår også, at arbejdsministeren ikke har taget afstand fra, at det skulle betyde en belastning på 100 mill. kr. Jeg har heller ikke hørt nogen afstandtagen fra, at der er yderligere 50 mill. kr. i kraft af de satsforhøjelser, der kommer pr. 1. oktober 1981.

Det er en ordning, som specielt rammer de små virksomheder. De virksomheder, der ikke har betalt før, kommer i hvert fald til at betale mere, og det belaster hårdere, jo færre lønmodtagere der er i en virksomhed.

Arne Melchior (CD):

Hr. Hans Jørgen Holm fremturer med at læse dele op af en større helhed. Derfor er hans bevisførelse ikke brugbar. Hr. Hans Jørgen Holm ved eller bør vide, at det, som dette forslag medfører af udgifter for erhvervslivet, kompenseres på andre konti krone for krone. Hr. Hans Jørgen Holm er vidende om, at Arbejdsgivernes Elevrefusion angår samtlige arbejdsgivere. Der kan altså ikke tales om, at det kommer andre grupper til gode end dem, der skal betale.

Jeg skal benytte lejligheden til at erindre om, at CD, da efterlønnen i sin tid blev indført, stillede forslag om, at fordelingen skulle være 50:50 til arbejdsgivere og arbejdstagere, men at venstre i regering ikke kunne tilslutte sig det, men, for at sige det mere korrekt, afviste dette forslag og fastholdt, at det skulle være to tredjedele til arbejdsgiverne.

Centrum-demokraterne sagde dengang, at efterlønsordningen er en forsikringsordning, og at forsikringspræmien primært skulle betales af dem, som til sin tid, hvis de fik brug derfor, kunne have fordel af denne forsikringsordning.

På denne baggrund er det nærmest skamløst at ride denne sag på den måde, som vi hører her.

Arbejdsministeren (Svend Auken):

Jeg skal være den sidste til at bebrejde hr. Hans Jørgen Holm, at han gik ind for efterlønsordningen i sin tid. Men jeg vil bebrejde hr. Hans Jørgen Holm én ting, at hr. Hans Jørgen Holm ikke sætter sig ind i et talmateriale, før han fremfører sine påstande. De 100 mill. kr., som rent faktisk indvindes – heri er der ikke nogen uenighed os imellem – i kraft af, at man nu skal betale for alle lønmodtagere, altså også for den første, i bidrag til arbejdsløshedsforsikring og til invalidepensionsordningen, modregnes for 100 mill. kr.s vedkommende i det bidrag, man skal betale til efterlønsordningen. Det vil sige, at hvis denne administrative forenkling gennemføres, vil forhøjelsen for arbejdsgivernes vedkommende kun være tre fjerdedele af en maksimal dagpengesats. Hvis denne forenkling ikke gennemføres, så skal arbejdsgiverbidraget sættes op med 1/4, og det vil altså sige, at alle disse penge bliver i erhvervslivet, og der bliver ingen belastning af virksomhederne.

Så vil jeg gerne slutte med at stille hr. Hans Jørgen Holm over for det spørgsmål, som man har konfronteret regeringen og forligspartierne med: ATP har sagt til os, at der kan ikke gennemføres nogen forenkling med virkning fra 1. januar 1982, medmindre den særrregel falder væk, at man for en af ordningernes vedkommende ikke betaler bidrag for den første lønmodtager.

Vil hr. Hans Jørgen Holm og partiet venstre på den baggrund så sige nej til en for-

[Arbejdsministeren]

enkling af alle bidragene med alle de lempelser, der ligger, eller vil hr. Hans Jørgen Holm sige ja og dermed altså tage et medansvar for det, der er forudsætningen for, at det ja kan realiseres?

(Kort bemærkning).

Hans Jørgen Holm (V):

Jeg takker for, at de 100 mill. kr. blev accepteret af ministeren, at det var rigtigt omkring ATP og særregler. Jeg forstår altså, at det er EDB-hensyn, der er det tungtvejende hensyn til lovgivningen, det er EDB-hensyn, der er afgørende for, at de små virksomheder altså får 100 mill. kr. yderligere.

Arbejdsministeren (Svend Auken):

Hvis hr. Hans Jørgen Holm kan forklare mig, hvordan man kan gennemføre forenklingen af indbetaling af arbejdsgiverbidragene uden EDB, vil jeg gerne høre svaret herpå.

Så vil jeg gerne sige, at man klarer nu altså ikke – nogen vil måske hævde, at jeg taler af dårlig erfaring – et alvorligt spørgsmål med en enkelt demagogisk bemærkning, hr. Hans Jørgen Holm. Man bliver nødt til at komme herop og fortælle: ønsker man forenklingen og at betale den pris, som er betingelsen for, at man kan få forenklingen, som er til fordel for de mindre virksomheder, eller er det, man har sagt om forenkling for de mindre virksomheder, bare mundsvejr?

(Kort bemærkning).

Hans Jørgen Holm (V):

Jeg har svært ved at se, at opkrævningsformen, uanset om det er fem bidrag eller ét bidrag, gør det administrativt vanskeligere. Hidtil har den første arbejdstager været fritaget i dagpengeordningen.

(Kort bemærkning).

Askjær Jørgensen (FP):

Hr. Hans Jørgen Holm forklarede det alt for dårligt over for arbejdsministeren. Det er nødvendigt at gøre det langt mere pædagogisk. Hvis arbejdsministeren skal købe en hækkesaks og en haverive og en kost hos isenkræmmeren, så er det mere enkelt, at man betaler det på en samlet regning, end at man betaler det på tre forskellige regninger.

Så let er det. Det behøver man ikke at have EDB for at finde ud af.

Anden næstformand (Ninn-Hansen):

Arbejdsministeren ønsker ikke at sige mere i dag. (*Munterhed*). Det betyder, at så kan vi gå til afstemning, da der heller ikke er andre, der ønsker at udtale sig.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Ændringsforslag nr. 1
forkastedes, idet 4 stemte for, 123 imod.

Ændringsforslag nr. 2
vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 3
forkastedes, idet 10 stemte for, 120 imod.

Ændringsforslag nr. 4
vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 5
forkastedes, idet 10 stemte for, 121 imod.

Ændringsforslag nr. 6
forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 7
forkastedes, idet 10 stemte for, 121 imod.

§ 1 med de foretagne ændringer
vedtoges uden afstemning.

§§ 2 og 3
vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling
vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Ninn-Hansen):

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

10) Anden behandling af:

Forslag til lov om uddannelses- og erhvervsvejledning.

(Lovforslag nr. L 218. Fremsat 30/4 81. Første behandling 5/5 81. Betænkning 22/5 81).

Der var stillet 5 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sættes til forhandling under ét.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

§§ 1 og 2

vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 3

forkastedes, idet 32 stemte for, 98 imod.

Ændringsforslag nr. 1 betragtedes som bortfaldet efter forkastelsen af ændringsforslag nr. 3.

Ændringsforslag nr. 4

forkastedes, idet 22 stemte for, 105 imod; 4 stemte hverken for eller imod.

Ændringsforslag nr. 2 betragtedes som bortfaldet efter forkastelsen af ændringsforslag nr. 4.

Ændringsforslag nr. 5, § 3, således ændret, og §§ 4-6

vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling

vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Ninn-Hansen):

Lovforslaget går nu til fornyet behandling i udvalget.

Den næste sag på dagsordenen var:

11) Anden behandling af:

Forslag til lov om ændring af lov om statsgaranti for driftslån til væksthushavterier m.m.

(Lovforslag nr. L 111. Fremsat 18/12 80. Første behandling 21/1 81. Betænkning 21/5 81).

Der var stillet 1 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslaget og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sættes til forhandling under ét.

Forhandling

Niels Anker Kofoed (V):

Jeg vil gerne anbefale, at folketinget stemmer for vores ændringsforslag, fordi disse statsgarantier, som kun gives for 6 år, ikke er rimelige, hvis man skal have en ordentlig finansiering af disse gartneribrug, fordi man ikke kan afskrive disse investeringer på mindre end 10 år. Derfor finder vi det rigtigst og i overensstemmelse med god skik, at man har en 10-årig afdragsperiode, og dermed har man også en 10-årig garantiperiode, og garantitabene bliver derved også mindre risikable. Derfor anbefaler vi ændringsforslaget.

Grove (KF):

Når vi er med til at foreslå at udvide afdragsordningen fra 6 til 10 år, er det på grund af de erfaringer, vi har haft med gældssanering for landbruget, især med tørkeloven. Det har vist sig, at man kan ikke afdrage så hurtigt, som man lægger op til. Der er i regeringen i det hele taget en tendens til at være alt for optimistisk med hensyn til de indtjeningsmuligheder, der er i de hårdt ramte erhverv. Derfor lægger regeringen en alt for hård afdragsordning på dem.

Det gælder vel egentlig generelt for regeringens politik, at den går ud fra, at man kan afdrage meget hurtigere, end det kan lade sig gøre. Det vil regeringen nok erfare, når den selv skal til at betale alle de lån tilbage, den